

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **H. V. T.**, zastoupeného Mgr. Matúšem Bónou, advokátem se sídlem v Brně, Novobranská 14, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 6. 2005, č. j. 64 Az 183/2004 - 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán“), ze dne 6. 10. 2004, č. j. OAM-2868/VL-07-05-2004, byla jako zjevně nedůvodná zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl, neboť správní orgán si opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Ve včas podané kasační stížnosti namítal stěžovatel stížní důvod obsažený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel je přesvědčen, že v jeho případě byla zejména nesprávně hodnocena intenzita obtíží, kterým byl vystaven v zemi původu, a stejně tak i jejich

příčina. Příčinu materiální nouze stěžovatele a nedostatku základních prostředků k životu je dle stěžovatele možno vidět ve způsobu výkonu veřejné moci v zemi původu, tj. zejména v její nečinnosti. Stěžovatel náleží do sociální skupiny obyvatel venkovských oblastí a je tak ponechán zcela bez prostředků. Rozhodnutí krajského soudu dále vychází z nesprávného právního hodnocení stěžovatelovy situace v jeho zemi původu. Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu a současně požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Dále uvedl, že důvody, které uvádí stěžovatel, nelze podřadit pod důvody azylově relevantní. Proto správní orgán navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

S ohledem na skutečnost, že stěžovatel uvádí jako právní důvod kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Takové pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal. Jestliže stěžovatel ve své žalobě uvedl, že „domnívám se, že žalovaný porušil zákon č. 71/1967 Sb., správní řád (konkrétně § 3 odst. 3, § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46, § 47 odst. 1) a zák. č. 325/1999 Sb. o azylu (konkrétně § 12). Co se týče důkazů, kterými chci podpořit svá tvrzení, odkazuji na to, co jsem vypověděl při prvním a druhém pohovoru, jakož i na ostatní obsah správního spisu“, bylo posouzení provedené krajským soudem s ohledem na takto vymezený rozsah soudního přezkumu precizní a všeobsažné. Stěžovatel se nemůže úspěšně domáhat zrušení rozhodnutí správního orgánu, když ani není schopen konkrétně formulovat skutkové a právní důvody, které dle jeho názoru zakládají vadu, pro kterou by rozhodnutí mělo být zrušeno. I přes tuto skutečnost se však Krajský soud v Ostravě zabýval celkovou situací stěžovatele a předchozím azylovým řízením. Když za takto provedeného rozboru věci dospěl k závěru, že žaloba stěžovatele není důvodná, Nejvyšší správní soud s ním nemůže než souhlasit.

K dalším stížným námitkám stěžovatele, které jsou obsahem kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl, a to pro jejich novost.

Zcela ve shodě se správním orgánem Nejvyšší správní soud odkazuje na konstantní judikaturu, která chápe azyl jako právní institut, který není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských

práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána (podle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6 A 709/2001 - 21). Proto i když se stěžovatel může subjektivně cítit ohrožen v zemi svého původu, není povinností České republiky udělit mu azyl, neboť je právem každé svrchované státní moci, aby si sama stanovila azylově relevantní důvody. V souzené věci však stěžovatelem uváděné skutečnosti pod tyto důvody nespádají.

Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí neshledal žádné vady uvedené v § 109 odstavci 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu